

bó i demés diputats i senadors que en ella hi prengueren part.

Per altre part ja no ens estranya tant que la sola proposició de discutir el problema català hagi produït la crisi en el govern; no és la primera vegada que això passa.

La estranyesa queda per aquells que, malgrat haver-ne sentit parlar tant de Catalunya i de son problema polític, persisteixen en donar-li poca importància, com si es tractés poc menys que de discutir una insignificància d'aquelles que no mereixen cap classe d'atenció.

Mes ara, no és la importància que pugui tenir la crisi si ha sigut motivada per la petició, fins a cert punt justificada, dels dos ministres catalans. La importància està en que en aquests moments solemniais en que la pau sembla ser un fet, a Espanya ens disposem a representar la eterna comedia de sempre, la burda farça governamental de totes les crisis, i les esperances del poble quedaràn una vegada més, i aquesta amb sobrada raó, desauciades.

Aquest govern nacional tenia la ineludible obligació de fer quelcom per Espanya i no ha fet res; era una concentració de les forces polítiques i una unió que prometia molt, i en canvi no ha fet res del projecte magne que portava. Si algun ministre ha intentat fer alguna cosa, aquest ha sigut en Cambó, primerament, i en Ventosa després.

No som nosaltres els que ho diem perquè siguin catalans; és tota la premsa espanyola, especialment la de Madrid, la que ha posat de relleu la tasca dels nostres ministres. Mentre els seus companys de ministeri es dedicaven a estiuejar, en Cambó i en Ventosa trevallaven, trevallaven perquè tenien fe, i encare la tenen en el poble espanyol. I ells que com a ministres complien amb el seu deure, tot un poble se n'estranyava de veure dos ministres trevalladors, cosa que representava pel monstre burocràtic de Madrid un cas estupend, un cas insòlit.